

Meer dan alleen vrijwilligerswerk: “Ik voel me hier echt thuis”

Wie zorgt ervoor dat de kerk schoon is, de bloemen klaarstaan en het kerkhof er verzorgd bij ligt? Achter de schermen van de Johannes XXIII Parochie zetten tientallen vrijwilligers zich iedere week in. Voor hen voelt het clubje inmiddels als familie. Wie zijn zij en waarom zetten zij zich zo vol energie in?

Op maandagochtend manoeuvreert vrijwilligster Lies Moonen (78) haar stofzuiger weer tussen de houten kerkbanken door. Geen eenvoudig klusje, maar al bijna dertig jaar doet ze het met dezelfde vanzelfsprekendheid. Waarom? “We hebben een mooie kerk en die moet mooi blijven,” vertelt ze. Die instelling zit er al van jongs af aan in. Thuis kreeg ze één duidelijke les mee: niet lanterfantten, maar aanpakken. “Daarnaast betekenen ik toch nog iets in de maatschappij, op deze leeftijd.”

Ook vrijwilliger Hans Krist (70) draagt op zijn eigen manier bij aan de uitstraling van de kerk, al ruim 15 jaar lang. Terwijl de meeste kerkgangers de versiering vanzelfsprekend vinden, zorgt Hans samen met de bloemengroep voor een verzorgde kerk. De groep werd kleiner en verse bloemen maakten plaats voor kunstbloemen, maar met Kerstmis en Pasen verandert dat. “Dan pakken we uit!” zegt Hans.

Toch is het meer dan alleen de werkzaamheden die Lies en Hans trekken. Rond tien uur wordt het werk namelijk neergelegd en schuiven de vrijwilligers aan in de pastorie voor koffie en een praatje. Lies: “Daar zit volgens de échte waarde: iedere week weer samen aan dezelfde tafel.”

Een club om trots op te zijn

Buiten ploeteren de mannen van de kerkhofploeg van de Sint Willibrorduskerk. Al sinds 2003 komen zij iedere dinsdag samen om het kerkhof te onderhouden. Terwijl er geschoffeld en gesnoeid wordt, vliegen de grappen net zo makkelijk over en weer en plagen ze elkaar volop.

Vrijwilliger Henk van den Gevel (80) werd na zijn pensioen gevraagd om eens mee te helpen. “Ik vind het allemaal heel leuke gasten en voel me echt thuis.” Ook Guus Weijtmans (69) kwam via via terecht bij de groep. Zijn dochter ligt begraven op het kerkhof en daardoor kwam hij er al regelmatig. Toen hij gevraagd werd om mee te helpen, besloot hij het gewoon te proberen. Mensen reageren soms verbaasd als hij vertelt dat hij vrijwilligerswerk doet op een kerkhof. “Dan zeggen ze: ‘Kerkhof? Doe normaal’. Maar als je eenmaal bij zo’n leuk clubje zit, is het gewoon een prettige bezigheid.”

Het werk geeft de groep veel voldoening. Vooral de complimenten van bezoekers van het kerkhof waarderen zij enorm. “Jongens, wat ziet het er hier netjes uit,” horen ze de bezoekers zeggen. “Daar doen we het voor,” vertelt Jan van Pelt (81), die al meer dan 20 jaar deel uitmaakt van de ploeg.

Koffie en een luisterend oor

Er is één persoon zonder wie de kerkhofploeg niet kan: hun lieve gastvrouw Diny van Hout. "Als Diny niet meer bij ons clubje is, dan is het klaar met de kerkhofploeg," zegt een van de mannen stellig. Iedere dinsdag staat ze klaar voor "haar mannen". De koffie staat klaar, de boodschappen zijn gedaan en de pastorie is op orde.

Na het overlijden van haar man raakte Diny (83) steeds meer betrokken bij de parochie. Eerst bleef ze na de mis wat langer hangen, later hielp ze mee waar nodig. Inmiddels noemt ze zichzelf lachend "een beetje een manusje van alles."

Door de jaren heen ontstond er een hechte band met de ploeg. "Ik kijk elke week uit naar dinsdag," geeft ze toe. Met kerstmis en rond haar verjaardag wil ze de mannen dan ook graag verwennen met iets extra's. "Zo is een borreltje om het te vieren inmiddels vaste prik."

Samen de schouders eronder

Volgens pastoor Marcel Dorssers zijn vrijwilligers onmisbaar. "Je kunt het niet allemaal zelf. Er zijn zoveel facetten waar je rekening mee moet houden. Daarnaast: als een vrijwilliger ziek is, wordt er gevraagd hoe het gaat. Als een vrijwilliger wegvalt, wordt dat gevoeld." Juist dat sociale netwerk maakt de parochie volgens hem zo bijzonder. "Het is gewoon ontzettend leuk om deel te nemen aan dat sociale netwerk. Samen de schouders eronder."

Voor veel vrijwilligers gaat het daarom al lang niet meer om alleen helpen. Het gaat om dat vaste moment in de week, om de stoel die automatisch wordt aangeschoven en om het gevoel ergens thuis te horen.

Voor iedereen die twijfelt is de boodschap van de vrijwilligers dan ook luid en duidelijk "Kom gewoon een keer kijken!"

Wilt u ook deel uitmaken van onze parochie? Neem dan contact op via info@johannesxxiiiparochie.nl of 013 5111215